

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Hai, ngày 04/11/2024.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 75

Hòa Thượng dạy chúng ta rằng “*chí thành thì cảm thông*”. “Thành” nghĩa là chân thành, kiên thành, kiệt thành, chí thành. Khi chúng ta “*chí thành thì cảm thông*” nghĩa là dùng hết tâm thành kính thì theo Tổ Ấn Quang, một phần tâm thành kính sẽ được một phần lợi ích mà 10 phần tâm thành kính sẽ được 10 phần lợi ích. Pháp sư Định Hoằng nói vậy nếu 100 phần, 1000 phần thành kính thì sao? Thì được 100 phần, 1000 phần lợi ích.

Ấn Tổ có câu nói: “*Kiên thành tự khả chuyển phàm tâm. Niệm Phật phương năng tiêu tức nghiệp*” – Muốn chuyển được tâm phàm thì nhất định tâm phải chân thành đến mức cao nhất, đến mức kiên thành. Vậy tại sao chúng ta lại không thể cảm thông được với Phật Bồ Tát, long thiên thiện thần hay những quý thần xung quanh chúng ta? Bởi vì họ không thấy chúng ta chân thành. Nếu chúng ta chân thành thì họ sẽ cùng chúng ta tu tập.

Chúng ta từng nghe câu nói rằng: “*Bần cư náo thị vô nhân vấn. Phú tại sơn lâm hữu khách tâm*” Có nghĩa là: Nghèo hèn mà sống nơi đông đúc giữa phố chợ cũng chẳng có ai đến thăm hỏi. Nhưng giàu sang, dù sống ở nơi núi rừng xa xôi cũng có lắm người tìm đến. Trong Phật pháp thì người có đức hạnh dù ở trong núi sâu cũng có người tìm đến cầu học. Chúng ta cũng thấy các Tổ sư Đại Đức xưa ẩn tu trong thâm sơn cùng cốc vẫn thường có người ghé thăm. Biết được then chốt này thì chúng ta hãy từ nơi đây mà bắt đầu tu hành.

Trên Kinh Hoa Nghiêm, Phật dạy rằng mỗi chúng sanh đều có “*Trí tuệ vô sư*” – trí tuệ không cần Thầy. Chỉ cần chúng ta có tâm thanh tịnh thì sẽ khai mở được trí tuệ này. Người Thầy của chúng ta sẽ dạy chúng ta một môn học cụ thể, còn “*Trí tuệ vô sư*” sẽ giúp chúng ta sự sự vô ngại – không gì chướng ngại. Có người từng hỏi rằng tại sao trước đây, người tu hành chúng đạo không nói trước những việc cần nói. Thật ra các Ngài tường tận nhưng nếu có nói trước thì chưa chắc đã giúp ích gì, chúng sanh cũng có thể không tin.

Phật nhìn trong bát nước có 8 vạn bốn ngàn con vi trùng. Thời đó, khi Phật nói ra thông tin này thì ai tin Phật sẽ tin điều này mà ai không tin Phật thì không thể tiếp nhận thông tin này. Phật nói trong thế giới có vô số hạt bụi, trong hạt bụi có vô số thế giới, hạt bụi không phình to, thế giới không thu nhỏ nhưng thế giới có thể để trong hạt bụi.

Khi lần đầu nghe thông tin này, tôi thực sự không hiểu. Đến khi tôi dịch đĩa “*Hài Hòa Cứu Văn Nguy Cơ*” thì tôi hiểu ra.

Chiếc phi thuyền bay ra khỏi trái đất, cách 8 vạn dặm thì trái đất bằng đầu đũa. Nếu phi thuyền đi xa cách trái đất 16 hay 32 vạn dặm thì trái đất không khác gì hạt bụi, trong hạt bụi ấy chứa đựng nhà cửa, xe cộ, vui buồn thương ghét giận hờn. Thế cho nên trong hạt bụi có vô số thế giới là vậy. Từ cõi Ta Bà đến thế giới Tây Phương Cực Lạc là 10 muôn ức cõi Phật, vậy thì nếu ở Cực Lạc nhìn về cõi Ta Bà cũng sẽ không còn thấy dù chỉ là hạt bụi. Chỉ có Phật nhãn mới thấy.

Cho nên chúng ta tin những điều Phật nói luôn là sự thật nếu chúng sanh làm đúng lời Phật dạy thì chắc chắn sẽ đạt được thành tựu. Hòa Thượng từng kể câu chuyện về một Thầy hương đăng ngu dốt, không biết chữ. Khi qua mùa đông, sang mùa hè, mọi người nói phải phơi hết mọi thứ ra để khỏi bị mốc thì ông phơi cả đèn nến đến nỗi nắng làm nóng chảy hết đèn nến. Tối đó, Chùa không còn cây đèn nến nào để đốt. Hòa Thượng trụ trì liền khuyên ông không nên làm hương đăng mà đến một ngôi chùa nhỏ để tu tập. Trước khi đi, vị tri sự còn nói rằng: “*Ông mà đi về đó tu tập, ông thành giảng sư, tôi sẽ đi theo làm thị giả cho ông*”. Vậy mà ba năm sau, ông biết chữ, biết làm thơ và còn có thể giảng Kinh nói Pháp.

Cho nên, người học Phật được khai mở trí tuệ không phải từ nơi học vấn mà từ nơi chân thành học Phật, luôn là dụng tâm Chân Thành, Thanh Tịnh, Từ Bi thì nhất định trí tuệ khai mở. Trí tuệ thế gian chỉ là thế trí biện thông. Ma quỷ cũng dùng thế trí biện thông nhưng họ không độ được chúng sanh vì bản thân họ cũng không độ được chính mình. Họ vẫn sống trong phiền não, vẫn đang bị chướng ngại trong nội tâm. Họ chỉ lừa gạt một số chúng sanh được thôi.

Câu hỏi đầu tiên trong bài học hôm nay, có người hỏi Hòa Thượng rằng: “*Pháp sư đề xướng tụng Kinh, chuyên tụng một bộ Kinh thì đủ rồi, vậy thì giảng giải của những bộ Kinh khác có nên nghe không?*” Trước đây có người từng hỏi tôi câu hỏi này, tôi trả lời rằng chúng ta nghe bất kỳ giảng giải nào Hòa Thượng đều được, đều không sao nhưng nếu vừa nghe Hòa Thượng giảng, vừa nghe thêm nhiều người khác giảng thì việc nghe nhiều người sẽ khiến tâm chúng ta bị tạp loạn. Ví dụ như khái niệm về sự bố thí, có người giảng bố thí là xả tài vật tặng cho người đâu cần phải ra sức nhọc nhằn còn Hòa Thượng nói bố thí là tận tâm tận lực, là hy sinh phụng hiến, nếu nghe cả hai bên, chúng ta sẽ không biết nên làm thế nào.

Phương pháp nghe Phật pháp là nghe nhiều nhưng không nghe nhiều pháp. Chúng ta nghe giảng giải của Hòa Thượng thì chỉ ít phải nghe 1000 giờ trở lên mới khế nhập cảnh giới. Nếu chúng ta nghe nhiều pháp của nhiều người giảng thì chúng ta sẽ bị xen tạp, không cách gì vào được cảnh giới trong Kinh Phật dạy. Chúng ta đi một con đường thì sẽ đến nơi, nhiều con đường quá thì chúng ta không biết đi đường nào và không thể đến nơi. Nếu đến nơi thì có lẽ sẽ rất chậm.

Trả lời câu hỏi thứ nhất, Hòa Thượng nói: **“Nghe giảng Kinh có thể giúp chúng ta khai mở trí tuệ. Bạn có thể nghe, không cần phải đọc, cũng không cần phải mong cầu thấu hiểu. Hiểu được bao nhiêu thì được tính bấy nhiêu miễn là chúng ta toàn tâm toàn lực niệm Phật thì tốt.”** Hòa Thượng nói như vậy là muốn chúng ta luôn phải giữ gìn tâm thanh tịnh của mình.

Nhiều năm trước khi tôi đi chia sẻ khắp nơi, tôi không chuẩn bị trước đề tài bởi điều tôi chia sẻ sẽ tùy thuộc vào nhân duyên của đạo tràng nơi tôi đến, tôi thậm chí cũng không nhớ mình đã nói gì. Sau này tên các đề tài là do chú quay phim đặt. Tôi từng giảng một nội dung **“Tinh tấn chứ không nên tinh tướng”** vì nội dung này phù hợp với người ở đạo tràng đó tại thời điểm đó, nếu muốn lưu thông đĩa giảng này đến những nơi khác thì chúng ta vẫn có thể đổi tên đề tài. Cho nên quan trọng là chúng ta phải giữ tâm thanh tịnh.

Sự thâm giải trong nhà Phật rất kỳ diệu, đó gọi là pháp hỷ. Mỗi lần đọc đi đọc lại, nghe đi nghe lại một câu Hòa Thượng dạy thì mỗi lần nghe, chúng ta sẽ có một cách hiểu sâu hơn, thậm chí lần đầu nghe không hiểu nhưng lần sau sẽ hiểu hơn. Cho nên Hòa Thượng dạy chúng ta không cần phải cầu hiểu mà chỉ cần luôn giữ tâm thanh tịnh thì tự khắc sẽ hiểu.

Có một vị Hòa Thượng chuyên nhập thất và bản thân tôi từng hộ thất cho Thầy, cả đời của Thầy không đi đâu, không ra khỏi khu vực Thầy tu hành, thế nhưng sau một thời gian chuyên nhất niệm Phật, một năm nhập thất 3 lần, mỗi lần 3 tháng thì Thầy có thể chuyên thuyết giảng Kinh A Di Đà và dạy người niệm Phật.

Hòa Thượng nói: **“Khi chúng ta tụng Kinh mà tụng chuyên một bộ thì dễ dàng được định, còn nếu đọc quá nhiều bộ thì sẽ có chướng ngại. Sau khi khai ngộ rồi thì việc tụng nhiều bộ Kinh sẽ không hề gì. Nếu chưa khai ngộ, chúng ta nhất định lấy tu định làm chủ. Sau khi khai ngộ thì pháp môn vô lượng thế nguyện học (học nhiều pháp môn). Lúc đó một chút chướng ngại cũng không có. Người chưa khai ngộ phải từ nơi một bộ Kinh để được định, để được khai ngộ. Đây là một phương pháp cổ xưa của Tổ sư Đại đức truyền lại, rất có hiệu quả!”**

Phật pháp khác thế gian pháp ở chỗ **“nhất thông thì nhất thiết thông”**. “Thông” nghĩa là tâm chúng ta thông, tâm chúng ta khai mở thì sẽ thông hiểu một bộ Kinh. Khi thông một bộ Kinh thì tất cả các Kinh khác đều thông. Hòa Thượng tiếp lời: **“Bạn tụng một bộ Kinh nào cũng được. Pháp môn bình đẳng không có cao thấp thế nhưng nếu bạn lướt qua nhiều bộ Kinh thì nhất định bạn sẽ phân tâm. Đối với sự tu định của mình, bạn sẽ gặp phải chướng ngại.”**

Từ rất lâu, nhờ lời dạy của Hòa Thượng mà bản thân tôi đã hiểu ra cương lĩnh tu học Tịnh Độ là: **“Một câu A Di Đà Phật niệm đến cùng, một bộ Kinh Vô Lượng Thọ để**

tu, một hướng Tây Phương để đi, một vị Thầy để dẫn dắt”. Ngay việc nghe một điều niệm Phật, chúng ta cũng có hằng tâm. Đây là nguyên tắc!

Câu hỏi thứ hai: “*Có vị lão cư sĩ biết trước giờ ra đi. Bà muốn cư sĩ Lý Mộc Nguyên đưa bà vãng sanh, nhưng vào ngày đó Lý Mộc Nguyên cư sĩ không rảnh nên bảo bà vãng sanh sớm hơn dự kiến. Vậy con xin hỏi vì sao bà không vãng sanh ở nhà mà lại đưa vào bệnh viện rồi mới đưa về nhà, như vậy không phải là đã động chạm đến thân thể hay sao?*”

Hòa Thượng trả lời: “***Duyên phận mỗi người không giống nhau. Bà biết trước giờ vãng sanh nhưng người nhà không tin. Con cái đưa bà vào bệnh viện chứ không phải bà tự ý muốn đi. Khi đến bệnh viện, bà không để bác sỹ trích thuốc mà lớn tiếng niệm Phật. Bác sỹ, hộ lý và những người xung quanh bà đều niệm Phật với bà. Bà ra đi ngay trước giờ bà dự báo là 5 giờ cho nên bệnh viện lúc đó đã trở thành đạo tràng của Bà. Bà đã độ hết những người trong bệnh viện.***

“*Một người đã vãng sanh tức là họ đã đến thế giới Tây Phương Cực Lạc rồi nên thân thể của họ có bị động đến cũng không hề gì. Vì sao người thông thường sau khi chết từ 8-12 giờ, chúng ta không được động vào thân xác của họ? Vì chúng ta không biết họ đã rời thân xác hay chưa! Nếu chúng ta không biết chắc chắn họ có vãng sanh hay không thì thân thể của họ thường phải từ 8-12 tiếng mới hoàn toàn rời khỏi thân xác. Cho nên khi thân thể của họ chưa rời đi mà chúng ta đụng vào thân thể của họ thì họ sẽ rất đau đớn. Lúc ấy họ sẽ khởi tâm sân hận mà khi sân hận, họ nhất định sẽ bị đọa lạc.*”

Cho nên người biết trước giờ vãng sanh, ra đi đúng giờ thì họ chân thật đi về Tây Phương Cực Lạc, đã đi làm Phật. Lúc ấy chúng ta có làm gì thân xác của họ cũng không hề gì. Câu chuyện về bà cụ bị đưa vào bệnh viện khiến chúng ta phải cân trọng. Hiện tại, chúng ta làm chủ, nhưng lâm chung con cái lại làm chủ thân xác chúng ta, thậm chí hàng xóm đi qua sẽ làm chủ, sẽ can thiệp gia đình chúng ta phải làm thế này, làm thế kia. Trong câu chuyện này, bà cư sĩ không thể làm chủ được, con cháu cứ thế tự đưa đi bệnh viện. Giống như trước đây, có một người Mẹ đang nằm niệm Phật trong phòng vãng sanh thì người con từ Sài Gòn về bắt đưa Mẹ lên taxi đi bệnh viện. Người Mẹ vì vậy mà vô cùng tức giận, trước khi vào bệnh viện thì bà đã chết. Nếu con cái biết tu thì tốt, còn nếu con cái không biết tu thì chúng ta sẽ theo sự an bài của chúng.

Bản thân tôi đã viết sẵn di chúc, xin người sau cứ theo lời chúc nguyện này mà làm, ghi sẵn vào giờ phút lâm chung của tôi phải làm những gì theo nghi thức Phật giáo. Tôi viết từ năm 2016 mà đến giờ tôi vẫn chưa chết. Đây là việc đơn giản nhưng cần phải chuẩn bị trước, tránh những khó khăn sau này.

Câu hỏi thứ ba: “*Kính bạch Hòa Thượng, người chết lúc sanh tiền không phải là người niệm Phật, sau khi chết mới hộ niệm, sau khi hộ niệm thì thân thể mềm mại, vậy*

làm sao có thể định đoán được họ có vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc hay là sanh Thiên a?”

Hòa Thượng trả lời: **“Người sanh tiền không niệm Phật, khi lâm chung, khuyên họ niệm Phật mà họ chịu niệm Phật lại còn có tướng tốt thì có thể họ đã vãng sanh.”** Người từng niệm Phật nhưng không tín tâm, niệm Phật để cho có, để được bảo hộ bình an, tai qua nạn khỏi thì sự chí thành chí thiết của họ còn thua xa người cả đời không niệm Phật nhưng đến giờ phút lâm chung được nghe lời khuyên niệm Phật mà có tín tâm thì họ sẽ chí thành chí thiết.

Có câu chuyện về một vị đồ tể chuyên giết trâu bò, sát giờ lâm chung ông nhìn thấy địa ngục, quỷ đầu trâu mặt ngựa xuất hiện thì hò hét lên vì sợ hãi. Một vị tu hành đi qua, đưa ông một bó nhang bảo ông niệm Phật, ông liền nghe theo và niệm Phật như thể người sắp chết đuối vớ được cọc. Ông niệm tha thiết, thành tâm thì đầu trâu mặt ngựa đi mất, Phật liền xuất hiện đón ông. Hay câu chuyện của Ngài Oánh Kha cũng vậy. Ông là một người xuất gia phá giới phạm trai, biết mình sẽ đọa địa ngục thì thất kinh hồn vía nên chuyên tâm niệm Phật ba ngày ba đêm, niệm đến khi Phật A Di Đà xuất hiện.

Hòa Thượng tiếp lời: **“Nếu người chết lúc sanh tiền không niệm Phật, lâm chung cũng không chịu niệm Phật, không tin tưởng việc vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc, thế nhưng sau khi họ chết, chúng ta vì họ niệm Phật mấy giờ đồng hồ khiến thân thể của họ mềm mại thì đây là tiêu trừ nghiệp chướng. Họ nhất định không đọa vào ác đạo, cho đến có thể vãng sanh hay không thì không thể nói chắc chắn.”**

Câu hỏi thứ tư: *“Kính bạch Hòa Thượng, có một số người tâm sân hận nặng, thường hay vô cớ khởi tức giận. Xin hỏi đây là nguyên nhân gì?”*

Hòa Thượng trả lời: **“Tâm sân hận cho thấy nghiệp chướng tập khí của người này rất nặng. Nhìn thấy người, thấy việc không vừa mắt, đây là nghiệp chướng của họ. Thế nhưng đối với người chân thật tu hành thì những người có tâm sân hận nặng lại là thiện tri thức. Vì sao vậy? Vì không có những người này ngày ngày gây phiền phức, ngày ngày đến mắng bạn, nhục mạ bạn thì hẳn nhục ba la mật của bạn làm sao mà tu.**

“Gặp phải những người này, chúng ta nhất định phải tiếp nhận, phải chấp tay cung kính, phải lắng nghe những gì họ đang làm ra đối với chúng ta. Một câu nói cũng không nên nói lại. Họ làm xong, họ nói xong, mình còn phải cảm ơn họ “A Di Đà Phật”. Mỗi lần họ mắng chúng ta, bạn đều có thái độ như vậy, thời gian lâu dần, họ sẽ giác ngộ, sẽ cảm động.

“Tuyệt đối không nên mắng lại, nếu chúng ta mắng lại thì quả báo này không có kết thúc, oan oan tương báo. Họ mắng chúng ta, thì chỉ mình họ mắng, mắng mệt rồi thì họ không mắng nữa. Họ ở nơi đó mắng chúng ta, chúng ta ở nơi đây niệm

Phật. Đây là họ tiêu nghiệp chướng thay cho chúng ta, chúng ta phải cảm ơn họ. Chúng ta niệm A Di Đà Phật hồi hướng cho họ!

“Nếu người khác tán thán bạn, bạn không nên sanh tâm hoan hỷ vì sự tán thán này chưa chắc là thật. Nếu người khác cung kính bạn, tâng bốc, tôn sùng bạn thì bạn nên nghĩ rằng mình làm gì có đức hạnh đáng được người ta tán thán, thậm chí bạn nên sanh tâm hổ thẹn”. Để làm được việc này, chúng ta phải có công phu sâu vì đa phần chúng ta nghe lời tán thán thì vui, nghe lời chê bai vẫn cảm thấy buồn, vẫn chịu không nổi. Người như thế thì chưa chuyển được hoàn cảnh mà vẫn bị hoàn cảnh lay chuyển.

Chúng ta hãy quán sát xem nếu ngay lúc đó, lúc không làm chủ được hoàn cảnh lại đúng giờ phút lâm chung của chúng ta thì sao? Chúng ta không làm chủ được hoàn cảnh thì sẽ đi vào tam đồ ác đạo! Cho nên việc một người có thể tiếp nhận lời mắng chửi với tâm hoan hỷ, không mắng lại hay bị đánh mà không đánh lại thì người này có công phu cao.

Chúng ta có thể xem nhẹ lời tán thán, “*danh vọng lợi dưỡng*”, nhưng khi đối diện với nghịch cảnh, nghe lời mắng, lời nhục mạ chúng ta rất khó để giữ tâm bình lặng. Nếu làm được mới khẳng định chúng ta có công phu hay không. Có những cụ, các con ở nhà mắng chửi các cụ mà các cụ không hề giận dữ, vẫn bình thản như không, vẫn như như bất động. Nếu các cụ niệm Phật đúng tiêu chuẩn nữa thì các cụ nhất định vãng sanh./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!